

Маргарита ШАМРАЙ
(Київ, Україна)

**Папери Красносельських (XVI–
XIX ст.) з колекції історичних
установ ВУАН**

Склад і зміст фамільних архівів українсько-польських родин був унікальним та універсальним. Такі документи мають виняткове значення не лише для висвітлення побутової історії, генеалогії конкретного роду чи історії усього найвищого суспільного стану, а й для створення на якнайширшій джерельній базі новітнього метанаративу історії України.

У загальне розуміння археографії як науки, що займається комплексом проблем, пов'язаних із запровадженням писемних джерел до наукового обігу на етапі їх пошуку і збирання, входить процес опису й коментування документів, у даному разі Інституту рукописів Національної бібліотеки України ім. В. Вернадського [2, №23101–23111], якщо мовою більш науковою, – використання камеральної археографії.

Описування й систематизація документів фамільних архівів, складання реєстрів, описів, каталогів та інших пошукових засобів почалось тільки в XIX ст. За твердженням відомих дослідників у Росії кінця XVIII – початку XIX ст. поширеним було виключно обліково-реєстраційне описування фамільних архівів та приватних архівних зібрань, що склалися як частина заповіту під час передачі спадщини, продажу, конфіскації рукописних зібрань тощо.

За об'єкт дослідження взято справу українсько-польської шляхетської родини Красносельських. Інформація про цей родовід, згідно виявленого нами рукопису, починається від 1617 р. з імені Яна Красносельського вотчинного власника сіл Красенького, Василевки та інших (права на ці маєтності закріплені у Вінницькому міському суді) і сягає 1832 р. [2, №23101–23113].

Рід Красносельських, відомий під гербом Тужима, який ще називається Прусом I¹. Відзначаються цим гербом Юхнові Красносельські, що походять від Коротків і Слупичів за материнською лінією у Руським воєводстві. Подаємо наведені в джерелі відомості про рід:

У Данила Короткого з маєтку Михалівка народився Богуш Короткий, від якого Маруша Коротчанка з Юхна заміж вийшла за Йоахіма Красносельського з воєводства Руського Перемишльської землі, згодом вони переїхали у Брацлавське воєводство. Від них походить Данило Красносельський, у його сина Миколи народився Костянтин, одружений із Сусанною Крушельницькою, що походить від Івана Слупича спадкоємця Носовки, Кунки та інших маєтностей, від якого Григій Слупич, міський писар брацлавський, його син Дмитро Слупич від якого була Теодора Слупчанка, видана за Олександра Крушельницького, син їх Станіслав Крушельницький, одружений з Ганною Паславською, що мали згадану Сусанну Крушельницьку. Вони з Костянтином Красносельським народили Єжи, який 1-й шлюб мав з Кутунянкою, від котрих Ян Красносельський з Левковичовою маючи частину маєтностей у Носівцях, Кунці, Михаловці, народили Яна Красносельського. 2-й шлюб Єжи уклав з Маршевською, від якого Андрій одружений з Рихальською народили Миколу, брат котрого Ян одружився з Мар'яною Клементовською, яка народила йому Яна².

До цього роду мали стосунок представники Юшковських, Луцьких, Бернацьких, Клементовських, Кежковських, Левковичів, Рихальських, Кухарських, Козичинських, Паславських, Камодзінських [8, т.5, с.373–374].

Досить докладні відомості про цей герб Тужима подано у Б. Папроцького [9, с.525–528] серед перерахованих усіх відомих на той час до

¹ Про це свідчить опис та кольорова ілюстрація його у справі Київської губернії Чигиринського повіту: “Доводи про шляхетність шановних Красносельських. Кольоровий від руки: картуш рожевий фон, листя зелене, в центрі на червоному тлі білий хрест з паличкою ліворуч, корона жовтого кольору, з червоним і зеленим паском, з неї - рука з шаблею піднята вгору”[2, №23110].

² Документи цього походження з декрету розподілу Михаловська 27.05. 1748. Також з розподілу Носавки 10.12. 1755 в Кременецьких актах.

Маргарита ШАМРАЙ. Папери Красносельських (XVI–XIX ст.) ...

XVI ст. родів. Матеріал К. Несецького, який вийшов пізніше і охоплює майже все, що відомо було до того часу, також містить інформацію про описаний герб [8, т.7, с.510–525]. До речі, про Красносельських нема згадування у списку цього герба, причиною, як нам видається, є українське походження і ставлення до нього на той час польської влади. Маємо констатувати, що загалом у польських авторів дуже мало згадок про цей рід.

Окремі матеріали наведено у Ц. Неймана [4, с.118–120], зокрема, про Олександру Красносельську:

Олександра Красносельська була заміжня за Боглевським і стала удовою. З нею одружився Ольбрахт Кохановський (†9.05.1642). Вона разом з єдиним братом Богданом Красносельським отримала велику маєтність по батьках у Хмельницькому і Брацлавському повітах. Після поділу брат сплатив за її частку грошима. Лише частина с. Кривовці на Брацлавщині залишилось за нею. Вже у цьому шлюбі Олександра набула від Станіслава Кронковського його право на половину кобильнянських маєтків, що дісталися після поділу від Федора Гневошивича Стрижевського. Ця купівля під Вінницею відбулася близько 1618 р., Вона піднесла імідж Кохановського, оскільки сама родина Красносельських та їх зв'язки з іншими представниками шляхти були досить відомі на Брацлавщині. Існують свідчення, що Йоаким Єрлич (1598–1673) помітний діяч середньовіччя, перебуваючи у Ходорокові на Київщині, теж контактував з цією родиною [5, с.47]. Дітей в них не було і вони не бажали, щоб маєтки перейшли до роду Красносельських, а саме брату Богдану, тому після підтвердження розподілу Олександра зробила дарчий запис на користь чоловіка: Кохенград, Козинці, частину Кобильної. Згодом Кохановський сперечався за Козинці з Михайлом Кропивницьким. В 1645 р. Олександра Красносельська Коховська померла. Незабаром почалися козацькі заворушення, а Кохенград знаходився на одному з важливих стратегічних шляхів, а тому одним з перших був зруйнований вщент. Тепер на тому місці с. Коханівка та руїни замку. Сам Кохановський був не шляхетського походження і прибув до українських земель по унії, проте відзначався великою енергією і організаторськими здібностями.

В іншій своїй праці “Побожье в XVII и XVIII в.” Ц. Нейманом у зв'язку з безладдям, що тоді охопило Брацлавщину, названо прізвище

Красносельських як згасаючого роду [3, с.457]. Однак, дослідження документів фамільного архіву дає підстави твердити, що у першій чверті XIX ст. цей рід не лише продовжував існувати, а й перебував у доброму матеріальному стані.

У аналізованих нами документах згадка про Костянтина відзначена 1694 р. [2, № 23102]. Початкова інформація про цей рід знайдена у книзі Є. Дунчевського [7, с.453–454.] та у А. Бонецького [6, т.12, с.225–227].

Загалом, віднайдена нами колекція складається з документів особистого та службового характеру, датованих 1692–1832 рр. і містить 32 сторінки тексту. Доводиться визнати, що це лише частина родинного архіву і вона не дає повного уявлення про життя й службову кар'єру її власників. Проте і в такому обсязі цей архів має велику наукову цінність для дослідження з генеалогії. Єдиний більш менш повний документ про Красносельських – це генеалогічне представлення роду та й то в формі фіксації прізвища із зазначенням характеру занять (воїни чи землевласники). Про осіб жіночої статі загалом майже нічого не вказано, окрім імен та прізвищ і за ким була заміжня. Розгляд цих історичних джерел однак дозволяє ширше розкрити різні процеси, оскільки ця родина була серед впливової шляхти і часом вони мимохідь згадувані. Слід зазначити, що документація шляхти, зокрема в українських землях, була досить сумбурно представлена. Протягом кінця XVIII і початком XIX ст. розв'язуючи різні задачі, російська імперська адміністрація укладала різноманітні облікові списки шляхти, що мешкала на теренах України.

Збірка паперів містить такі документи: заповітна, дарча, маніфест, протестації, скарги, метрики, кондуїтний список, свідоцтва, завершується таблицею доказів та підтвердження шляхетності. Не менш цікавий перелік військових чинів, які згадуються в документах: брацлавський ловчий, підпоручик, майор, товариш національної кавалерії, капітан, ротмістр, аудіатор.

У документах, залежно від історичної ситуації, використано три мови: латинська, польська і російська.

Адміністративна сторона повітового поділу в Речі Посполитій надзвичайно слабо поєднувалася із судовою системою 1780-х рр. й не встигла розвинути у сильний керуючий апарат³. Адміністративні

³ Державно-політичний устрій визначався існуванням замкненої сеймово-сеймикової парламентської системи. При цьому найважливішими владними інститутами був король, сейм (зі складовим у ньому

обов'язки щодо управління краєм покладались на сеймики, які періодично збирали магнати й шляхта кожного з воєводств. На них вирішувались усі важливі економічні, військові, судові та інші питання. Як і раніше, місцеве управління зосереджувалося в руках воєвод, каштелянів, старост, громадських і земських службових осіб. Незважаючи на численний штат службовців, місцевий апарат Речі Посполитої був недостатньо розвинутий. Річ у тім, що зростанню ролі цього апарату в державному механізмі країни всіляко перешкоджала місцева шляхта, яка боролася за свій вплив на державні справи та за свої родинні майнові привілеї.

Слабка державно-адміністративна влада не могла забезпечити ефективного управління Правобережною Україною у XVIII ст. Децентралізаторські тенденції в середині країни призвели до того, що саме велике магнатство визначало політику щодо населення Правобережжя.

Згідно з другим поділом Речі Посполитої (1793) землі Київщини, Брацлавщини та Східної Волині ввійшли до складу Російської імперії. Правобережна Україна поділялась на Ізяславську і Брацлавську губернії, що входили до Ізяславського намісництва (генерал-губернаторства). Через два роки відбулися нові зміни в адміністративно-територіальному устрої - тут утворювалися Брацлавська, Волинська й Подільська губернії, які незабаром перетворились у намісництва. Здійснюваний російським урядом адміністративний поділ Правобережжя не враховував специфічних особливостей окремих його регіонів, а тому 1797 р. за наказом царя Павла I було утворено Київську, Подільську й Волинську губернії.

Запроваджений російською владою поділ на губернії не мав чітко визначених меж і не враховував специфічних особливостей окремих регіонів Правобережжя. Державною мовою визнавалася російська, а діловодство велося польською і російською мовами. На шляхту і магна-

сенатом) та повітові сеймики. Місцеве управління у Речі Посполитій зосереджувалося в руках воєвод, каштелянів, старост та інших громадських та земських службових осіб. До низових органів місцевого управління належали волосні і сільські органи. Справами волості займався королівський волосний староста. На селі всі питання вирішував сільський сход (збори), якому був підпорядкований сільський староста і сільський писар. На землях, які знаходилися у приватному володінні, систему місцевого управління визначав власник. Система управління в містах в цей період не змінилася. Більшість міст одержало магдебурзьке право.

тів поширювалась дія Жалуваної грамоти дворянству, яка гарантувала збереження їхніх прав і привілеїв. Створювалися нові органи управління і суду, але залишалися у силі польські закони. Головні посади в судах і адміністративних установах посіли російські чиновники.

Шляхта з практичних міркувань комплектувала штати полкових писарів і Генеральної військової канцелярії з людей, що мали добру освіту (зокрема, знали мови, практику посольської служби – етикет дипломатичних зносин). Цей факт яскраво засвідчують прізвища, якими підписані документи.

Важливою проблемою списків є транслітерація імен і прізвищ. Оскільки грамотність представників російської адміністрації не була достатньо високою, аби передати вірно звучання з польської та латинської мов, тому зустрічаємо кілька похибок.

Загалом, рід Красносельських не можна віднести до дуже заможних, оскільки тільки Франтішек Ксавері мав до 483 кріпосних, а Гнат володів 648 селянами на початку XIX ст., і то сини з боку батька Франтішка Ксаверія.

Без історичного контексту неможливо уявити всі перипетії цього роду, до того ж пов'язаного з визначними особами і польського, і українського народів.

Брацлав поч. XIX ст. – головне місто краю, розташованого не тільки на пограниччі між Великим Князівством Литовським, Річчю Посполитою, Кримським ханством, а й на межі християнських та мусульманських світів. Він відігравав своєрідну роль врат на сході країни.

Географічні назви, які зустрічаються в досліджуваних документах: на початку Перемишльське земство, потім Саноцьке земство, Варшава, далі Житомир, Чигиринський повіт – це місця, через які проходили різні скарги і заяви; маєтності Красносельць на річці Буг Хмельницького воєводства Летичевського пов., с. Луки, Наславщина, Пржемисьького пов., с. Бірки, с. Медведівський Ключ, с. Стрёмовка – Чигиринського пов., с. Одржехове, с. Сердюковка – Черкаського пов., с. Красеньке, Василевка та інші.

Спостерігаючи за географічним розташуванням представників роду Красносельських в документах, видно, що основними їх пунктами перебування були Перемишльський, Брацлавський, Чигиринський, Черкаський повіти.

Костянтин Красносельський з дружиною Крушельницькою Су-санною і сином Стефаном згадуються у дарчій для спадкоємців

1694 р. [2, №23102, 23113]. Стефан з дружиною Мар'яною Чайковською, дочкою Олександра Чайковського та Софії Бачинської, 1700 р. Костянтин і Стефан та Ян діти та брати названі у Пшемишлі [2, №23102, 23109]. Богдан залишився вотчинним власником Красенького і Василевки, його ж спадкоємцем син Федір, від якого походить Казимир Федір, а від Казимира Михайло безпотомний, Анна Станіслава Лупинського дружина та цього пошукувача Юзефа Лупинського мати, і Олена Станіслава Яблоновського дружина теж справжнього пошукувача Гната Яблоновського мати, по безпотомній смерті рідного брата Михайла Красносельського, по батькові, дідом прадіда Красносельських чоловічий рід відтворюючи в персонах, які залишилися за природним правом вищезгаданого маєтку спадкоємцями, на підставі письмових документів і доказів вимагають присудження їм загалом маєтку Красенького, Василевки та інші. Село Василевка раніше було під володінням Федора, котре він за контрактом 1646 р. віддав в орендне володіння зятю Мерницькому. Безсумнівне вотчиничество доводять суд згідно законів, правосуддя і документів. Дарчий запис Олександра Машкевича Юрію і Ганні з Машкевичевих Богушевських, а від цих останніх в бік Яцковських визнаний, у вотчиничестві села Василевки. Перший Привілей подано 15.01.1639 р. у Варшаві польським королем Владиславом IV шляхетним Федору Григорьєву та Івану Василеву синам Красносельським, щоб їм поступили право на маєток частини села Красноселець по річці Буг Хмельницького воєводства в Летичівським повіті [2, №23111].

Ян Красносельський [Іван Васильєв син], дружина Катерина Оджеховська, була у першому шлюбі за Федором Корнашевицем; сини: Ян→ син Людвік I і Олександр, Юзеф – 1725–1728 рр. У 1692 р. отримав після померлої дворянки Мар'яни Остржицької маєткове господарство, луки (сінокос) Наславщина, село Луки, що дісталися по матері. У Земстві Сяноцькому 1725 р., захищаючи цілісність маєтку, виступає проти Йоанаса Хаймовича, золотих справ майстра, мешканця Новостанецького, образливої та шкідливої людини, в тому, що він ображаючи його в різних місцях, а особливо в іноземному повіті, у м. Вроцлаві, втягнув його у витрати, умовився з німцями. По поверненню додому у м. Новостанці, коли Ян Красносельський намагався вирішити проблеми через суд, Хаймович застосував фізичну силу, тому він подає 2-у маніфестацію. Саноцький суд 1728 р. Іван Красносельський як збе-

рігач свого маєтку протестується, що він пошлюбив п. Катерину Одржоховську, що була у 1-ому шлюбі за п. Федором Корнашевицем, дітей її, котрі від 1-ого шлюбу залишилися, яких виховував і в дорослих літах тримав на власному кошті, не маючи нічого від власного їх маєтку. Він дітей в теперішньому шлюбі прижитих, заради того оберігаючи свій цілий маєток, з приданого же маєтку дружини нічого для себе не отримуючи в міському Саноцькому суді 1 і 2 раз протестується [2, №23101, 23104-23105].

Красносельський Ігнатій Ксаверій (нар. 1796 р.) син Юзефа 30 р., не одружений, живе у Чигиринському пов., товариш кавалерії народової, звільнений від служби. Ротмістр 3 уланського полку, згодом Предводитель Чигиринського повіту, майор у відставці (орієнтовно I пол. XIX ст.). Брати: Яків і Максиміліан, дружина Анна Циховська, син Володимир, дружина Теофіла Беньковська. Він володіє у Чигиринському пов. селом Бірки. Опис документів 1768 р. в Метриках короних піданним, що цей Йозеф з дружиною Барбарою з Бобінських свідчить протест 1778 р. та родинний перелік прижив синів Франца Ксаверія, Йозефа, Якова Станислава, Ігнатія та Івана. Франц Ксаверій, перебуваючи раніше у польському війську майором, потім чигиринським повітовим предводителем дворянства в кінці колежським асессором мав синів відставних майорів російських військ Гнатія, котрий мав сина Володимира, Якова і перебуваючого на службі Максиміліана; Йозеф сина Олександра; Іван Лудовика, що доказують документами в цій родословній поясненнями. Формулярний список служб і достоїнств звільненого від служби з 3-го Українського уланського полку ротмістра Красносельського Гната Майором з мундиром 16.06.1830 р. маючи 34 р. Перегляд чинів: юнкер, прапорщик, поручик, штабротмістр, ротмістр. З Чернігівського кінногерського полку переведений у цей полк корнетом, з нього за Височайшим наказом через домашні обставини звільнений зовсім від служби майором з мундиром 26.03.1819 – 7.04.1830 р. Цікава військова характеристика: в походах не бував; російській грамоті читати і писати вміє, арифметику, геометрію, географію, французьку, німецьку і польську мови знає; був у відпустці 1818 р. тривалістю у два місяці, на строк з'явився; в штрафах не бував; одружений з дочкою землевласника Київської губ. Черкаського пов. Цихальською Ганною Діонисевою, дітей не має.

Копія породинного переліку видана 11.05.1832 р. за підписом Чигиринського повітового предводителя шляхти землевласника

Чигиринського пов. відставного майора Гнатія Ксаверева, в котрій пояснено що він одружений з шляхтянкою Ганною Биховською, має сина Володимира 3-х років і володіє у вище названому повіті за спадком у селі Бірках 498 особами та в Черкаському за жінкою у спадок отриманих за розподілом в селі Сердиновці 150 особами. Копія породинного переліку видана у той же час за підписом його ж предводителя землевласника Чигиринського пов. відставного майора Ігнатія Ксаверева, що він одружений з шляхтянкою Теофілою Беньковською, володіє Чигиринського пов. за спадком в селі Стремовці 458 особами [2, № 23111-23113].

Красносельський Казимир, син Федір, онук Михайло – випис з остаточного судного протоколу 1753 р. Київський генерал-воєводства Міський суд згідно бажанню сторони, рішення з протоколу міських справ Київського воєводства під час судження справ на березневій каденції в Житомирі вищезазначеної дати. Богдан залишився вотчинним власником згадуваних маєтків Красеньке і Василевка та інш., його спадкоємць син Федір, від якого Казимир Федір, а від Казимира Михайло бездітний [2, 23107].

Надзвичайно цікавий персонаж у військових Красносельських Петро у згадці 1753 року про пожертви, як син священика грецького звичаю. І більше нічого [2, №23109].

Станіслав син Юзефа згадується у Виписі протесту поданого 9.06.1778 р. до Вінницького міського суду хорунжим військ коронних Юзефом від свого імені та його матері Варвари Войциха Бабинського і його дружини Олександри уродженої Немирової, дочки і дружини покійного ловчого Брацлавського Юзефа К. вдови равно Яна Ксаверія Якова Катерини дівчини Станіслава Ігнатія Юзефа Красносельських, ловчого брацлавського Юзефа К. синів дочки і братів, з жалобою на спадкоємців покійного стражника коронного Юзефа Сераковського та інших про спадок, що залишився по Немиров.

Родинний перелік в якому пояснено, що майор Народової кавалерії колишніх польських військ а після Чигиринського повіту предводитель дворянства Франц Ксаверій Юзефів одружений з Кларою Казимира Шибінського дочки, брат капітан Станіслав одружений і має сина. Діти Франца Ксаверія: Ігнатій, Яків, Максиміліан, Катерина. Він, перебуваючи передусім у польському війську майором, потім чигиринським повітовим предводителем Дворянства, врешті Коллежським асесором, мав синів майорів у

відставці російських військ Гната із сином Володимиром, Якова та Максиміліана, що перебуває на службі, Юзефа сина Олександра, та Івана Лудовіка, що доводять документами в цій родослівній поясненнями. Довідкова Копія Указу Київського губернського Правління по такому ж Урядному Сенату Чигиринському подкоморію 21.12.1798 р. даного, що в числі інших чиновників вибраний шляхтою в Предводителі шляхти Чигиринського повіту майор Красносельський затверджений 3.11.1832 р. з Чигиринського повітового суду. Родинний список в якому вияснено, що володіє за традиційним правом за борг йому від князя Яблоновського Медведовським Ключем у Чигиринському повіті, брати його губернський секретар Юзеф 40 років, вдовий, дітей та мастків не має, живе у Литовській губернії, рангів не має. Капітан Станіслав одружений і має сина, товариш Народнової кавалерії Гнат парубок і їх Лудовік Іванів син. Франц Ксаверій має 483 чоловіків за трьохлітню орендою і живе у Чигиринському повіті, майор Національної кавалерії, за вибором громадян є маршалком Чигиринського повіту [2, №23110, 23113].

Майор у відставці Красносельський Яків 34 роки, дружина Рубанова, бездітний, володіє 228 селянами жіночої статі Чигиринського повіту в селі Стрёмовці [2, №23110, 23113].

Ян, батько Ян Василевич, 49 років вдівець, синові Людвіку 14 років, мастків немає, живе у Подільській губернії, аудитор колишніх польських військ, звільнений від служби як капітан [2, №23110, 23113].

Відставні майори Ігнатий із сином Володимиром, Яків, та на службі майор і кавалер Максиміліан Франца Ксаверія сини. Юзефові онуки, та Юзеф із сином Олександром, та Станіслав, Гнат, Юзефові сини і небіж їх Лудовік Іванів син, разом Іванові онуки і правнуки, Костянтинові правнуки і праправнуки, і Василеві праправнуки і 3 рази правнуки Герба Туржима Красносельські в 6 частину родослівної Книги внесені.

Вибрані персони є найбільш висвітлені у цій збірці, а в кінці дана величезна таблиця пов'язана з цими ж персонажами у виписках, метриках, протестах і т.п. Іменний покажчик налічує до ста прізвищ, що відтворюють людські взаємини. Не малий і географічний покажчик, де обергалось політичне і військове життя, адже Красносельські були військовими. Перспективи подальшого дослідження цікаві і не передбачувані, оскільки доля цього роду подана однією гілкою, а там їх ще чимало.

Маргарита ШАМРАЙ. Папери Красносельських (XVI–XIX ст.) ...

Джерела та література

1. *Колосок Б.* Красносельський та Чернчицький монастирі // Нові дослідження пам'яток козацької доби в Україні Ред. кол.: *Телегін Д. Я. Титова О. М.* та ін. Вип. 10. – К., 2001. – 264 с. – С. 163-169.

2. Інститут рукописів Національної бібліотеки України ім. В. Вернадського: Папери Красносельських. – Фонд II. – №23101–23113, 1692–1833 рр. (З колекції історичних установ ВУАН).

3. *Нейман Ц.* Побожье в XVII и XVIII в. К истории польского землевладения в Брацлавщине. I–III. // Киевская старина. – 1890. – Т. 30. – №9. – С. 456–476; – Т.31. – №11. – С. 303–316; – № 12. – С. 412–433.

4. *Нейман Ц.* Старая Брацлавщина и ее люди. II. Ольбрахт Кохановский, судья земский брацлавский. // Киевская старина. – 1889. – Т.27. – №10-12. – С.103–120.

5. Острозька Академія XVI–XVII ст. Енциклопедичне видання. – Острог, 1997.

6. *Boniecki A.* Herbarz Polski. Wiadomości historyczno-genealogiczne o rodach szlacheckich. T.1–15. – Warszawa, 1899–1912.

7. *Dunczewski J.* Herbarz wielu domów Korony Polskiej у W.X. Litewskiego. – Kraków 1757. T.1-2.

8. *Niesiecki K.* Herbarz Polski. / Wyd. przez J.N. Bobrowicza. T.1–10. – Lipsk, 1839 – 1846.

9. *Paprocki B.* Herby gycerstwa polskiego. – Kraków, 1584 /1858.

Маргарита Шамрай (Київ, Україна) Папери Красносельських (XVI–XIX ст.) з колекції історичних установ ВУАН

За об'єкт дослідження взято справу родини Красносельських, інформація про родовід який згідно цього рукопису починається від 1617 р. з імені Яна Красносельського вотчинного власника сіл Красенького, Василевки та інш., права на які закріплені у Вінницькому міському суді і сягає 1832 р. Рід Красносельських носив герб Тужима, який ще називається Прусом I, про що свідчить опис та його кольорова ілюстрація. Рукопис знаходиться в Інституті рукописів НБУВ. Матеріали публікуються вперше.

Ключові слова: рід, Красносельські, генеалогія, фамільний архів, чини

Маргарита Шамрай (Київ, Україна) Бумаги Красносельських (XVI–XIX вв.) из коллекции исторических учреждений ВУАН

В качестве объекта исследования взято дело семьи Красносельских, информация о которой начинается с 1617 г. с имени Яна Красно-

сельского, вотчинного собственника сел Красенького, Василевки и др., права на которые закреплены в Винницком городском суде и достигают 1832 г. Род Красносельских носил герб Тужима, который еще называется Прусом I, о чем свидетельствует описание и его цветная иллюстрация. Рукопись находится в Институте рукописей Национальной библиотеки України ім. В. Вернадского. Материалы публикуются впервые.

Ключевые слова: род, Красносельские, генеалогия, фамильный архив, чины

Magrarita Shamray (*Kyiv, Ukraine*) **Papers of Krasnosel'skikh (16th – 19th centuries) from collection of historical establishments of Allukrainian Academy of sciences**

That article is about family Krasnoselscki. Information about genealogy begin from 1617 year from name Yan Krasnoselscki native owner of villages Krasnenke, Vasilevka. The rights on that villages consolidate by Vinnica tower court and finished 1832. Family Krasnoselscki is under herb Tuzhym, still Prus named, about it description and colors illustration. The manuscript is in the Manuscript Institute NBUV. The materials are published at first time. That article may be useful from histories, philologists, philosophic and all interesting by olden times of Ukraine.

Keywords: family, Krasnosel'ski, genealogy, familial archive, peavines